

וית צפרא חיטא ישב יטה וית עזא דארזא
וית צבע זהורי וית אוובא ויטבול יתחון
וית צפרא חיטא בדמא צפרא דוניכסא על
מי מביע:

א"י א"ת-הצפר התחיה יקח אתה ואת-עיז הארץ
ואת-שני התולעת ואת-האוב וטבל אותם ואת-
הצפר התחיה בדם הצפר השחיטה על המים החיים:
ברוכים יחד בלשון הזהורת, בענין שנאמר: "וְאֶת־עֵץ הָאָרֶץ וְאֶת־שְׁנִי הַתּוֹלָעָת וְאֶת־הַאֲוֹב", קייחא אחת לששתן. יכול, בשם שאינה בכלל אנפה, פון לא תהא בכלל טבילה? תלמוד לומר: "טבל אותם ואת-
הצפור התחיה", הוחזר את הצפור לכל טבילה.

וינדי על דמדי מון סגירותא שבע ומניין
וירכגה וישלח ית צפרא חיטא על אפי
סקלא:

ח' ויצבע דמדי ית לבושוה ויגלח ית כל
שערה ויסחי במיא וידפי ובתר פון יגול
למשירףא ויתב מאירא למושבנה שבעא
יומין:

(ג) א"ת-הצפר התחיה יקח אתה ואת-עיז הארץ
ואת-שני התולעת ואת-האוב וטבל אותם ואת-
הצפר התחיה בדם הצפר השחיטה על המים החיים:

א"י א"ת-הצפר התחיה יקח אתה מלמד שאנו אוגדה עמהם, אבל העז והאווב
ברוכים יחד בלשון הזהורת, בענין שנאמר: "וְאֶת־עֵץ הָאָרֶץ וְאֶת־שְׁנִי הַתּוֹלָעָת וְאֶת־הַאֲוֹב", קייחא אחת לששתן. יכול, בשם שאינה בכלל אנפה, פון לא תהא בכלל טבילה? תלמוד לומר: "טבל אותם ואת-
הצפור התחיה", הוחזר את הצפור לכל טבילה.

(ד) והזה על המטהר מזחצערת שבע פעים
וטהרו ושלח את-הצפר התחיה על-פני השורה:

(ה) וככט המטהר את-בנדיי וגלח את-כל-שערו
ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל-המחנה וישב
מחוץ לאלהו שבעת ימים:

א"י ▶ וישב מחוץ לאלהו. (ח"כ, חולין קמ"א) מלמד שאסור בתשミש המטהה.

טויה ביומא שביעאה יגלח ית כל שעורה
ית רישה וית דקנה וית גביני עינוחה וית כל
שערה יגלח ויצבע ית לבושוה ויסחי
בשרה במיא וידפי:

(ט) והיה ביום השבעה יגלח את-כל-שערו את-
ראשו ואת-זקנו ואת גבת עינו ואת-כל-שערו
יגלח וככט את-בנדיי ורחץ את-בשרו במים וטהר:

א"י ▶ את-כל-שערו וגוי. כל ופרט וכל, להביא כל מקום בנוס שער ונראה.

רש"י כפשו – מהדורות לשם

בתשMISS המשנה בשבעת ימי השבעה [בתקופה]
[וכדゴטחו מציינו שקט הקטוב בלשון
נקה וו, באשר החוטרו ישראל לשוב
אל נשותיהם אחורי מתן תורה, שנאמר
בביסי ה ט' שבו لكم לאלהלים' -
שובו לנשותיכם שנאסרו עליכם לפני
מתן תורה] (ספרא מרכז ו' נראיא): תורה ט
(ט) את כל שעורי וגוי. בתקילה נאמר
בלשון כלל: יגלח את כל שעורי,
ומישמעו שאריך לגלח את כל השער,
ובקמישך פירט הקטוב את ראשו ואת
זקנו ואת גבת עינו, ומפרק משמע שיש
לגלח רק את השער במקומות הללו,
ושוב חור הקטוב וכל' זאת כל שעורי
יגלח, שאთ כל השער יש גלאח, הרי
כאן כל בפרט וכלל. ולפי שסידרה היא
בתורה הכל ופרט וכלל אי אתה דין
אלא בעין הפרט. מכאן אנו למדים
שיש לנחל רק את השער שמצויר אסור

הארז ואת שני התולעת ואת-
האזור' - הרי שאתם כלל הקטוב
זהר, ולא נאמר לשון 'קידחה' על כל
אחד מהם בנפרד, כללordan קידחה
את לשלשתן. ואמנון מתוך קר יבול
היתני לומר: בשם שהצפור אינה
בכלל אוגדה, בך לא תהא בכלל
טבילה - תלמוד לומר בהמשך
הקטוב 'טבל אותם ואת-הצפר'
התחיה, שלא נאמר יטבל אותם
בלבד אלא נאמר שניתן אתה הצפר
התחיה, בך הדוחיר הקטוב את-הצפר
לכלל טבילה, שאף היא זוקה
לטבילה במוותם (ספרא) וראיא: תורה ז
(ח) וישב מחוץ לאלהו שבעת ימים.
אין פירושו במשמעו שאסור לו לשבת
לቤתו בימים הללו, אלא 'אלהו'
האמור כאן הוא ביפוי לאשתו, ובלשון
העוז והאווב היו ברוכין יחד בלבד
זהירות, בענין שנאמר 'את עז

שאריך שהוא נותן אותם את המים
תולחה בכלל, כדי (בשיורו) שהיא
שם הצפור הגשחת לתוכו ניבר
בדם. וכך הם שייעור המים שדים
ציפורי ניבר בקם? שייעור חקמים שהם
רביעית מים, שפיראה מים בשיעור זה
המעורב בדם ציפור נהפה לפיראה דם
(סתה טה) (כמ"ת, ט' א): תורה ז

(ו) את-הצפור התחיה יקח אתה
ען הארץ ואת-שני התולעת ואת-האוב
וגו. הפסיק הקטוב בין הצפור לשאר
הקדושים, ולא כללים ימד לומר 'זוקח
את-הצפור התחיה ואת ען הארץ וגוי'.
בקר מלמד הקטוב שאנו אוגדה (את
הצפור) עמהם יחד באנקה אהת,
אלא מפריש לה עצמה, כדי
שתחזקיהם בה לקידחה נפרדת. אבל
העוז והאווב היו ברוכין יחד בלבד
זהירות, בענין שנאמר 'את עז